

„...SZOLGÁLNI ANNYIT JELENT, MINT URALKODNI.”

Mindennap egyre boldogabb vagyok. Örülök, hogy létezem, hogy megszülettem, és hogy az Úr ide vezetett. Életem folyamán sose volt elég időm gondolkodni magamról, arról, hogy hogy érzem magam, szomorú vagy boldog, jó vagy rossz vagyok-e. Mindig másokra kellett figyelnem. Megértettem, hogy ők segítették növekedésemet az emberi, keresztény és vallásos értékekben. Sok éve már, hogy boldog „házasság”-ban élek a Fiúval, a „názáreti áccsal”, aki a foglalkozása szerint is ács. Vele tartok minden nap a végtelen örök élet és boldogság felé. Egyre jobban megértem, hogy szolgálni annyit jelent, mint uralkodni. Nincs nagyobb és gazdagabb királyság az emberi szívnél. Isten atyai szívének szolgálatában állok, és az embereket szolgálom. Ez ad lehetőséget az uralkodás kiváltságainak igazi megtapasztalására. Mesélek nekik az uralkodásról, a kimerültséget, a fáradságot, a depressziót és a félelem leküzdéséről. Forduljunk olyan ember felé, aki job-

ban szenved nálunk, és nyújtsunk neki kezet. Nagy ajándékunk, hogy szegények élnek közöttünk. Amikor szegényekről beszélek, akkor édesapádra, férjedre, feleségedre, a testvéredre gondolok. Őket segítve saját korlátaink fölé emelkedtünk, átlépve fáradságunk küszöbét. Ez annak az igazi megtapasztalása, hogy „aki elveszíti életét, megtalálja azt.

*Elvira Petrozzi nővér,
a Cenacolo közösség alapítója*

Visszatekintés a nyárra

Kovalcsik Cirill OFM

Június utolsó hétvégéjén Mátraverebély-Szentkúton jártunk, a Szent László búcsún. Éppen ekkor volt a lovasok zárándoklata is. Útközben megálltunk Füleken is, ahol a templomot és a kolostort Rajmund atya mutatta meg. Ő a füleki magyarok lelkipásztora. Konrád atyára emlékeztünk. Szentkútra jövőre is megyünk, július 1-2-án.

A július első, hosszú hétvégéje a közös családi nyaralás ideje volt, megtelt a káptalanfüredi ferences ház. A napi pihenés, balatoni fürdés után együtt imádkoztuk a szentmisét, majd a hagyományok szerint a batyus vacsorán egymást vendéghelthettük meg. Az nagyon jó jel, hogy együtt tudtunk pihenni is. Jövőre is megyünk, július 7-9. között.

Július utolsó előtti vasárnapján, Szent Kristóf ünnepéhez közel, imádkoztunk a közlekedőkért, és megáldottuk a járműveket, biciklitől traktorig.

*„Uram, Te kezekben minden ember sorsa,
Vezérelj léptünket, s vigyázzál utunkra!
Istenem, adjál nekünk biztos kezet, szemet,
Hogy baj nélkül tegyük meg a kilométereket.*

*Imádkozzunk azért, ki útra merészkedik,
Adassék meg a teljes biztonság nekik.
Az autókat vezessék figyelmes emberek,
Hogy minket, bringásokat kikerüljenek!
Szent Kristóf könyörgünk, te is vigyázz reánk,
Kerüljön el minket baleset vagy halál.
Legyen utunk boldog, örömteli vidám!
Ez, amit a vidám bringás csapat kíván.”*

A Porcinkula előtti vasárnapon, lelki estével, lelkigyakorlatos szentmisével, majd szentségimádással készültünk az ünnepre. Ebben az évben is sok zárándok érkezett. Senki nem távozott anélkül, hogyha akart, meggyónhatott, kereszttutat imádkozhatott, ünnepi nagymisén vehetett részt. Köszönet illeti a gyóntató atyákat, köztük Bartal Károly Tamás apát urat, aki örömmel vállalta az ünnepi szónoklatot. Nagy öröm volt az éjféli ifjúsági mise a Kálvárián, szép számban lehettünk ott, szép összefogásaként a ferences közösség és a plébániai közösség között. Immár hagyomány a hajnali latin mise az elhunytakért és a hivatásokért szolgált reggeli mise is. A zárándokok a lelki táplálék mellé ismét jókora adagot kaptak az újbárai vendégszeretetéből. Köszönöm minden jóakarató segítőnek, hogy illendő módon ünnepelhettünk.

Augusztus 20. estéje ünnepi szentmisével kezdődött, melyen megszenteltük az új kenyert. 15 éve a kenyérszentelés a szüreti mulatságra szorult. Nem ott volt a helye! 2002-ben Szent István ünnepére újbárai viseletben hozták a kenyeret, elhangzott felette az áldás, majd felszeletelve kaptunk belőle. Az elmúlt évek sajátos feszültségei miatt, a kenyérszentelésnek választottak egy erre teljesen alkalmatlan helyszínt, remélhetőleg, ez a kettősség jövőre megszűnik, és a város közösségének ezen kenyérünnepe a helyén marad - katolikus templomainkban. Nagyon veszélyes, ha a legszentebb ünnepeinket megosztjuk. Szerencsére a Csemadok új vezetése nem folytatja az előző vezetés káros megosztó politikáját.

Szeptember 4-én, a tanév elején iskolá-

sainkért, nevelőikéért és családjaikéért imádkoztuk a Veni Sacte szentmisét.

Szeptember 8-án nagyszabású kiállítás nyílt a Thain János Múzeumban „Ferencesek Érsekújváriban” címmel, szeretettel ajánlom mindenkinek.

Mire kézhez kapjuk ezt a kis füzetet, valószínű már végigizgulhattuk a szeptember 24-i Csalládi Napot. A következő számban számolunk be róla.

Luzsica Lajos: Ifjúságom Érsekújvár! (részlet)

„...Az én gimnáziumi éveim alatt – per sze már az új gimnáziumban, lent a Széchenyi utcában – világi pap volt a hittanár, Vanek Imre tisztelendő úr. Az elemi iskolában azonban változatlanul a ferencesek tanították a hittant. Még engem is ferences hittanár tanított, a városszerzte kiváló szónk hírében álló páter Engelbert., aki nemcsak az asszonyok , az öregasszonyok között volt népszerű, de mi gyerekeke is rajongtunk érte. Gyakran meglátogattuk szerzetesi cellájában, boldogan cipeltük haza a tőle kapott könyveket. A kuruc világról szóló történeteit még apám is élvezettel olvasta esténként. Vérbeli pedagógus volt. Prédikációit, amelyekre mindig na-

gyon gondosan felkészült, a templomot mindig zsúfolásig megtöltő hívek előtt tartotta. Szenvedélyesen, szinte ekstázisban prédikált, megrendítve, sokszor könnyekre fakasztva hallgatóságát. Az iparoscserkészek csapata három felvonásban kuruc drámáját is bemutatta az Arany Oroszlánban – nagy eseménye volt ez a városnak. Nem csoda, Újváriban mindig erős volt a Rákóczi-kultusz. A ferenceseknek, akik a város életében különben is fontos társadalmi szerepet tölthettek be, s akik – apám szerint – az asszonyokon keresztül a közhangulatot is irányították, az „Engelbert-korszak” volt talán a legvirágzóbb időszaka.“

Pax et bonum - Kubovics Konrád atyára emlékezünk

Fabó Éva

Minden közösségnek vannak olyan tagjai, vezetői, akik maguk után maradandó értékeket hagynak. Ilyen egyéniség volt az újvári katolikusok számára Kubovics Konrád Atya.

Városunkba 1998 szeptemberében érkezett, és mint a ferences kolostor házfőnöke nagy lelkesedéssel látott munkához. A barátok templomában együttműködő hívek azonnal megéreztek, hogy újra van egy magyar ajkú és magyar szívű lelkipásztoruk. Ismét lehetőség nyílt az anyanyelvünkön való szentgyónás és lelki beszélgetés. A Konrád Atya által szervezett közösségi alkalmak és lelki napok a

hitéletnek új lendületet adtak. Ezen kívül Konrád Atya az öregek és betegek gondjainak enyhítését is a szíven viselte. Szinte naponta láthatták őt az „öregkórházban“. Szívesen eljárt a gimnáziumba is, ahol a hitoktatók helyettesítését vállalta fel. Ilyenkor, számos diák az etikáról „átlógott“ a hittanra, és a fiúk közül sokan ekkor kezdtek ministrálni.

Lelkipásztori hivatása mellett Konrád Atya a templom és a kolostor jó gazdájának is bizonyult. Rövid, 3 évig tartó újvári szolgálata alatt a templom szinte teljes rekonstrukcióját valósította meg. A belső és külső munkálatok megszervezése és kivitelezése, a szükséges anyagiak előteremtése komoly szellemi illetve fizikai munkát, de főleg erkölcsi nagyságot követelt. Mindez nem volt Konrád Atyától idegen, hiszen korábban, egykori civil munkahelyén, mérnökként felelősségteljes munkakört töltött be, tervezéssel és kivitelezéssel foglalkozott. A hívek körében a mindenre kiterjedő figyelme, fáradhatatlan tevékenysége és egyszerű közvetlensége tiszteletet és feltétlen bizalmat váltott ki. Egykori rendtársaival együtt a hiteles ferences lelkiség kialakításán fáradozott, és arra törekedett, hogy a kistemplom valóban a Béke és Szeretett otthona legyen. Emlékét nemcsak a templomkertben elhelyezett márványtábla őrzi, hanem sok-sok hívő is szeretettel és hálával gondol Rá. Feladatunk, hogy a Tőle kapott örökséget az elkövetkező nemzedéknek is átadjuk.

10. Jubileumi Érsekújvári Nyári Gyógyító Lelkigyakorlat

Bertha Zoltán

Mikor azt a felkérést kaptam, hogy írjak az Ecclesiába pár sort az idei Érsekújvári Nyári Gyógyító Lelkigyakorlatról, bevallom, megszeppentem egy kicsit. Ugyan nem tartom magam újságírónak, elsősorban mégsem a cikk megírása miatt aggódtam.

Első gondolatom az volt, hogy hogyan írok majd egy lelkigyakorlatról, amely már a nevében hordozza azt, hogy ez a lélekről szól, tehát arról, ami szavakkal csak nehezen fejezhető ki. Hiszen a lélek nyelve nem szavakból, hanem elsősorban érzésekből és élményekből tevődik össze. Természetesen, a cikk megírása közben csupán a pusztá tényekhez ragaszkodhatnék. Így megírhatnám, hogy az idei évben július 13. és 17. között került megrendezésre az immár 10., jubileumi gyógyító lelkigyakorlat melynek ismét az érsekújvári Nyitrai út-i építészeti szakközépiskola adott otthont, a lelki vezető az idén is Sr. Regina M. Collins szerzetesnővér volt, és a lelkigyakorlat „**Az élet teljessége**” címet viselte. Továbbá azt is közölhetném, hogy a szentmiséket minden nap más és más atya tartotta, tartalmas és igényes prédikációkkal, a lelkigyakorlaton 37 hívő vett részt az ország különböző, közeli s igencsak távoli pontjáról, azt, hogy a szervezőkön kívül csak igen kevesen éltek a lehetőséggel Érsekújvárból, és így tovább.

Ettől viszont ezek még csak tények, pusztá információk maradnak, melyek még csak véletlenül sem engednek betekintést abba, ami a lelkigyakorlaton valójában lejátszódott. Nem olvasható ki belőlük, hogy ki miként élte át a lel-

kigyakorlatot, milyen érzésekkel és milyen lelki élményekkel feltöltődve távozott haza. Ezt persze annak teljességében csak az tudja, aki részt vett rajta. Ennél fogva résztvevőként, az lenne a feladatom, hogy legalább ízelítőt adjak abból, ami ott történt, amit a jelenlévők megtapasztalhattak és átélhettek.

Talán kezdeném azzal a számomra legmegindítóbb lelki élménnyel, amelyet a lelkigyakorlat részvevőivel élhettem át. Bizonyára valamennyien tudjuk, hogy a katolikus egyházban igen fontosak a jelképek. Ezek nem csak szimbolizálnak valamit, hanem a liturgiában, vagy más egyházi cselekményben, a hívő emberhez közelebb hozzák, úgy is mondhatnánk, hogy megjelenítik, szemmel láthatóvá teszik mindazt, ami másképp csak szavakban lenne kifejezhető.

Mindannyian ismerjük Szent Márk evangéliumából a vérfolyásos asszony történetét (Mk 5,25-34), melyben a beteg asszony, erős hittel, Jézus ruhájának szegéjét érinti meg, és nyomban meggyógyul. Erre a bibliai történetre utalva, Regina nővér, Gyula Atya segítségével, az Oltáriszentséget tartalmazó monstancia alá egy kendőt helyezett el úgy, hogy a kendő, egybetartozva az Oltáriszentséggel, szinte jelenvalóvá tette a fent említett bibliai történetet. Minden résztvevő így járulhatott az oltárhoz, és érinthette meg azt a kendőt, melyen Jézus valós teste, az Oltáriszentség volt elhelyezve. Azt, hogy mit éltek át, és mit éreztek az ekképp elkészített oltárhoz járuló emberek, csak az arcokból tudtam megítélni, de ez a látvány valóban sokatmondó volt. Nem is csoda, hiszen maguk előtt láthatták Jézust a sugárzó fehér ruhájában, és

ezt a ruhát hittel meg is érinthették.

Immár másodízben, a lelki gyakorlat programjába kiscsoportos beszélgetések is voltak beiktatva. Ahogy tavaly, úgy az idén is, az átélt élmények, gondolatok megosztásának ilyen jellegű formája nagyon jól bevált. Úgy tűnik ugyanis, hogy mi magyar hívek kissé szegénylősek vagyunk, ha nagyobb közönség előtt kell tanúságtételt tennünk. Kisebb csoportban hamarabb nyílunk meg mások előtt, és beszélünk a hitünkéről, személyes tapasztalatainkról. Erről az is tanúskodik, hogy idén is az egyes csoportokat úgy kellett megkérni, fejezzék már be a beszélgetést, mert vacsoraidő van. A kiscsoportos beszélgetésekkel megoldódott a lelki gyakorlat egyik alapkövetelménye, amely a csend betartásra vonatkozik. Természetes emberi tulajdonságunk ugyanis, hogy szeretnénk nyomban és azonnal megosztani egymással minden komolyabb élményünket, amiből pedig egy jó lelki gyakorlaton szintén van bőven. Erre biztosítottak megfelelő alkalmat a kiscsoportos beszélgetések.

Regina Nővér egyik ötlete újdonságnak számított az idei lelki gyakorlaton. A Bibliából ismerjük a Szentlélek gyümölcseit: „A Lélek gyümölcse pedig: a szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ilyenek ellen nincsen törvény. Akik pedig Krisztus Jézuséi, megfeszítették testüket a vétkekkel és a kívánságokkal együtt. Ha a Lélek által élünk, járjunk is a Lélek szerint!” (Gal.5,13-25) Minden csoport kapott egy borítékot, amiben a Szentlélek gyümölcseit tartalmazó papírdarabkák voltak. A beszélgetés elején mindenki húzott egy cédulát, és elgondolkodott rajta, vajon a Szentlélek miért éppen eme

gyümölcsnek a kihúzására ösztönözte, majd megosztotta ezeket a gondolatokat a többiekkel is. Szinte csodának tűnt, ahogy a csoportok tagjai egybehangzóan arról számoltak be, hogy pont ez az életüknek azon területe, amiben van mit fejlődniük. Ugyanis a feladat ezzel még nem zárult le, sőt, ezzel kezdődött igazán. Regina nővér azzal a felszólítással osztotta ugyanis szét a borítékokat, hogy a belőle kihúzott papírlapot mindenki őrizze meg, és a következő évben ez legyen az a terület, amelyben a legtöbbet igyekszik fejlődni. Így a lelki gyakorlatról minden résztvevő azzal az érzéssel távozhatott, hogy ez a lelki gyakorlat a záró szentmisével nem ért véget, hanem tovább folytatódik a saját életében.

Tisztában vagyok azzal, hogy ezzel a cikkel csak résnyire nyitottam ki az idei lelki gyakorlat képzeletbeli ajtaját, hogy egy kicsit betekinthesen rajta keresztül az olvasó, aki talán más elfoglaltsága miatt nem vehetett részt ezen az élményekkel teli rendezvényen. Mint azt a cikk elején említettem, nehéz, sőt talán lehetetlen jól írni valamiről, ami elsősorban megélhető, nem elmondható. Mégis, nagyon boldog lennék, ha ez a rövid írás elért volna annyit, hogy a Szentlélek ezen keresztül is arra indítaná a kedves olvasót, hogy elgondolkodjon rajta, nem szeretne-e személyesen is átélni valami hasonlót a jövő évi lelki gyakorlaton.

Szóképek – plébániai filmklub

Stiffner Ivett

Két évvel ezelőtt, ősszel indult útjára Érsekújvárott, a plébánia mellett a Szóképek-filmklub. Házigazdája Ďurčo Zoltán esperes úr, akit Meleg Mária hitoktató szőlített és kért meg arra, hogy az evangelizációnak ezt a formáját városunkba is hozzuk el. A filmklub vezetője és moderátora Kosík Júlia az Eötvös Loránd Tudományegyetem tanára. Kezdetben a találkozókra a város plébániáján került sor, ebben az évben már a Mariánumban valósultak meg. Októbertől májusig az érdeklődők havonta egyszer találkozhatnak, általában pénteken este. Ilyenkor, az est bevezetőjében, Ďurčo Zoltán esperes úr köszönti a jelenlévőket. Ezt követően, még a filmvetítés előtt, Kosík Julika röviden bemutatja a filmet, és mielőtt elkezdődne a vetítés, néhány fontos dologra hívja fel a figyelmünket. A filmvetítés után rövid szünet, ill. agapé következik, majd beszélgetni kezdünk a látottakról. Mindenki megoszthatja a filmmel

kapcsolatos meglátásait, észrevételeit. A beszélgetést mindig rövid imával fejezzük be. A filmek, amelyeket megtekintünk, nem kimondottan keresztény tematikájúak (de mi, természetesen, keresztény szemmel nézzük). Az életről, mindennapjainkról, örömeinkről és nehézségeinkről, az emberi kapcsolatokról szólnak. Sokszor, egy-egy szereplőben önmagunkat ismerhetjük fel. Különböző kérdések merülnek fel bennünk: „Én, keresztényként, vajon hogyan élem meg a mindennapjaimban ezt a helyzetet?” A tavalyi év tavaszán az érsekújvári Mariánumban adott otthont a filmklub szakmai napjának is, amin a környék filmklubjainak képviselői vettek részt. Körünkben köszönthettük Dr. Török Csaba Atyát, aki a szakmai nap előadója és vezetője volt. Egy igazán szép nappal letünk gazdagabbak.

Ezúton szeretném meghívni és megszólítani minden filmkedvelő kedves testvéremet, hogy októbertől csatlakozzon a Szóképek-filmklub kis csapatához. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Kisközösségben Istenről

Zajíček József

Jómagam, aktívan, gimnáziumi tanulmányaim alatt kezdtem el keresni Istent. Akkor döbbsentem rá, hogy ez egy olyan folyamat, amelynek bizonyos részeit magamnak, de nagyobb részét közösen másokkal is meg lehet tenni. Akkor a cserkészlet jelentette számomra azt a közösséget, amelyet hetente láto-

gattam, és amely barátaimmal és általam, Istennel is összekötött.

Egyetemi tanulmányaim alatt ébredtem rá arra, hogy akár otthontól távol, ismeretlen emberekkel is lehet Istenről beszélgetni és közösen imádkozni. Ezért, egy jó barátommal, a Brünnben élő magyar fiataloknak egy helyi kisközösséget alakítottunk. Ebből egy kedves kis társaság alakult ki, amely nagyon

sok erőt és bizalmat adott nekem. Miután brünni éveimet lezártam, és eljöttem haza, Érsekújvárra dolgozni, egy olyan kisközösség gondolata motoszkált bennem, amely egyetemet végzett fiatalokkal, fiatal házásokkal és olyan emberekkel foglalkozik, akik Istenről és földi üzenetéről szeretnek elmélkedni és együtt imádkozni. Mivel ez az ötlet

családom és barátaim körében is támogatásra talált, végül is, 2015 Karácsonyának táján megtartottuk az első kisközösségi alkalmunkat. Így, már lassan egy éve, heti rend-

szerességgel találkozunk, felváltva a kisközösség tagjainál, változó létszámmal, de mindig nagy lelkesedéssel. A maximális létszám 13, de általában úgy 6-8 ember jön el egy-egy találkozóra. Minden együttlétet imával kezdünk, majd a Bibliából olvasunk fel. Közös megállapodás alapján a Szentírásból mindig egy konkrét részlet felett elmélkedünk. Jelenleg Szent Pál rómaiakhoz írt levelét olvassuk. A szentírási részlet felolvasása után megbeszéljük az Ige üzenetét, és azokat a párhuzamokat keressük, melyek átültethetők életünk mindennapjaiba. Végezetül azokat az imaszándékokat írjuk össze, melyekért a találkozás végén imádkozunk. Egy-egy alkalomra a közösség valamelyik tagja, vagy egy család készül, ők vezetik le a találkozót. Havonta egyszer pedig olyan összejövetelt tartunk, amelyre a tagok családját gyerekestül hívjuk meg,

s ilyenkor közösen játszunk és kötetlenül beszélgetünk.

Minden tag másért jár ezekre az alkalmakra. Mindenkinnek meghallgatjuk a véleményét és gondolatait, nem zárkózunk el semmitől. Próbálunk szabadok maradni, hagyjuk, hogy tényleg belülről a saját gondolataink lássanak napvilágot. Számomra nagyon fontos az

ima és maga a találkozás. Örülök, hogy van kivel megosztanom a gondjaimat, s örömeimet egyaránt.

A kisközösség egyik tagja, Kinga, így vélekedik az alkalmakról:

„Számomra az is nagyon sokat ad, ha egy-egy közire nekem van alkalmam készülni. Ilyenkor szeretek utána olvasni különféle magyarázatoknak, megközelítéseknek, történelmi háttérnek, melyek segítenek az értelmezésben. A közösségi alkalmak a jó baráti társaság mellett gondolatébresztők, és arra sarkalnak, hogy induljak el egy szerető Isten nyomába. A közös elmélkedések, beszélgetések nagyon formálóak tudnak lenni. Sok új kérdés és gondolat fogalmazódott meg bennem, mely kíváncsisággal tölt el, és ennek igazán örülök.”

Kingával én is teljesen egyetérték. Minden alkalom után van valami új gondolat, egy cselekvés, amit meg szeretnék a héten tenni és egy pár imaszándék, amiért tudok imádkozni.

Hálás vagyok ezért a csoportért, és bízom benne, hogy továbbra is építeni tudjuk majd ezt a közösséget.

1Úton Nemzetközi Zarándoknap a gyermekvállalásért

Baka Szilvia, Udvard

Püspökatyáink és lelki atyáink kérését intézték a Kárpát-medencében élő keresztényekhez: tegyünk lépéseket egymás felé. Hiszen vannak olyan lelki sebeink, amelyeket csak a hit és a szeretet tud áthidalni és gyógyítani. Ennek gyógyítására hívtak mindnyájunkat augusztus 27-én, a Mária Út teljes szakaszán, egy közös, Közép-Európa nemzeteit összekötő, 1Úton zarándoklatra.

A zarándoklat célja az egyéni szándékon túl az volt, hogy gyermekvállalásért könyörögjünk a Mennyei Atyához. Azért zarándokoltunk, hogy szülőföldünk gyarapodását kérjük.

Mi, akik útra keltünk Érsekújvárból, Udvardról, Kürtről, Esztergomból és Szőgyénből a Cigléd-i kegyhelyre, igazán kalandos napot élhattünk át. Küzdöttünk a távolsággal, a verőfényel, a bogánccsal, az út egyenetlenségeivel, a kényelmetlenségekkel, de mindennek ellenére, egy csodálatos nap élményében részesülhettünk. A lépések során megtapasztaltuk az együttlét szépségét és azt a bizonyoságot, hogy közösen, milyen nagy lehetőségek megtételére vagyunk képesek. Hiszen túl azon, hogy ismeretségeket és barátságokat kötöttünk, az imák által is egymást támogattuk. Ezek az elmondott imák túlmutatnak az adott pillanaton, amikor elhangzottak. Tovább élnek majd a családjainkban, ahová hazatérünk, és azon családok életében is hatnak, ahol szükség van rájuk. A megtett távolsá-

gok és fizikai erőfeszítések is többet jelentenek egy próbatétel teljesítésénél. Vállalásunk nyomot hagy lelkünkben, fáradozásunk kamatozik a mindennapokban. Lesznek majd nehézségek, amikor ennek a napnak sikeréből fogunk élni, és éltetni fogjuk családunkat is, ahová hazatérünk.

A zarándoknap az időben is továbbhat. Nemzetünk mindennapjait és a jövőket élteti majd. Arra buzdítja családjainkat, hogy maradjanak hűségesek keresztény hivatásukhoz, ne adják fel az igaz értékekért megharcolt küzdelmet. Megerősíti nemzetünket abban, hogy családjaink a gyermeki jókedv, az imádság, az Isteni Ige, a boldogság és hálaadás fészkei lehessenek.

Zarándokúton voltunk az 1Úton Nemzetközi Zarándoknapon azért, mert hiszünk a csodában. Hisszük, hogy van értelme az erőfeszítéseknek, az áldozatoknak, az egymásba való kapaszkodásnak. Valóban van értelme, hiszen a jó Isten kegyelme és áldása kísért minket az úton. Azé az Istené, Aki az egységre és a szeretetre hívott meg bennünket.

„Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” (1Sám 3,3b-10) Beszélgetés Andruskó Gyulával, érsekújvári káplánnal

Lépes Lóránt atya: A hivatásod kialakulásáról szeretnék kérdezni: mikor történt ez meg, van-e pontos napja, órája annak az elhatározásnak, amikor a papi pályát választottad?

Andruskó Gyuszi atya: Úgy gondolom, hogy nálam ez egy hosszabb, folyamatos érlelődésnek volt az eredménye. Amikor az újvári gimnázium végzős diákja voltam, az érettségi vizsga előtt be kellett nyújtanom a jelentkezésemet az egyetemre. El kell, hogy mondjam, eredetileg nem készültem a papi szemináriumba. Inkább tudományos, műszaki szakirányzatok érdekelték, a fizika és a kémia. Ezért a jelentkezést a Pozsonyi Comenius Egyetem fizika szakára adtam be. Pozsonyban két évet töltöttem fizika illetve vegyészmérnöki szakon, és mindvégig megmaradt bennem a ministrálás és a kisközösségekbe való tartozás igénye. Úgy éreztem, hogy a műszaki pályán nemigen találok a helyem, s ez késztetett arra, hogy igazi hivatásom felkutatásához újabb lépéseket tegyek.

Lóránt atya: Tavaly, a felszentelésedet követően, szülőfaludban, Nagykéren mutattad be az első szentmisédet. Bizonyára a falubeliek nagyon örültek ennek. Te ezt hogy élted meg?

Gyuszi atya: Tudni kell, hogy Nagykéren már rég nem volt újmisés pap, legutóbb 70 évvel ezelőtt. Ezért számomra is nagy örömet jelentett, hogy a jó Isten meghallgatta a sok imát. Primíciós szentmisém előtt megtapasztaltam, ahogy az egész falu közössége átéli ezt az eseményt. Mindenki kivette a részét a szervezésből és a lebonyolításból egyaránt. A nálunk

korábban szolgálatot tévő atyák is nagy örömmel jöttek el erre a szentmisére. Mindannyian örülünk, hogy személyemben egy új magyar ajkú lelki atya lehet a szlovákiai magyarságnak.

Lóránt atya: Nagykéren, egy lelkes csapat, már több éven keresztül megszervezték a ministráns olimpiát. Honnan jött ez az ötlet, és miként zajlanak le ezek az összejövetelek?

Gyuszi atya: Ez az ötlet már régen motoszkált a fejemben. Ministránskoromban, esperes-kerületi szinten, már voltak ilyen olimpiák. Ezek az egy-két napos rendezvények nyaranta mindig más-más plébánián valósultak meg. Ilyenkor a közeli falvak ministránsai fociban, sakkba, röplabdában vagy pingpongban mérhet-

ték össze az erejüket. Az egyházmegyei felosztás után is azt szerettem volna elérni, ha ezt a rendezvényt, a magyar plébániák ministránsai számára, továbbra is megszervezhetnénk. Nagyon örültem annak, amikor a meghirdetést követően egykori ministránsbarátaim támogatták az ötletet. Sokat segített a nagykéri közösségi hivatal és alapiskola is. Ez is megerősített abban a meggyőződésben, hogy van értelme a fiatalokkal való foglalkozásnak, és annak, hogy a ministránsokat ez által is az Úr oltárához vezethetjük.

Lóránt atya: A fiatalok gondolkoznak a jövőjükéről, keresik a hivatásukat. Azért imádkoznak, hogy ismerjék fel az Úr akaratát: családot alapítsanak-e, vagy a papi, szerzetesi hivatást választásuk inkább. Te, mint lelki atya, mit ajánlanál a fiataloknak - vajon milyen döntést hozzanak, hogyan válasszák ki élethivatásukat?

Gyuszi atya: Ez nem egy egyszerű kérdés, észrevenni azt, hová hív az Isten. Saját tapasztalatomból viszont elmondhatom, hogy valahol összefonódik a mi egyéniségünk, a gondolataink, a képességeink, azok a dolgok, amelyek iránt érdeklő-

dést tanúsítunk, s mindehhez társul Isten segítő hívása. Az élethivatás nem egy kész dolog, hanem egy hosszú folyamaton keresztül alakul ki az életünkben. Amennyiben egy fiatal nyitott szívvel és szemmel járja a világot, akkor észreveszi, hol van az ő helye. Ez mindenkinél más és más. Vannak emberek, akik már kiskorukban kapják meg a hit ajándékát, mások viszont később hallják meg Isten hívó szavát. Ez egy csodás összjátéka az ember egyéniségének, vágyainak, terveinek, s ehhez csatlakozik az Istentől jövő plusz, amely bennünk van. Amennyiben nyitottak vagyunk az Istennel való együttműködésre, bizonyára megtaláljuk helyünket a világban és az élethivatásunkat egyaránt.

(A Mária Rádióban elhangzott beszélgetés alapján lejegyezte: Török András)

A szerkesztő megjegyzése: Érdemes megemlíteni, hogy Andruskó Gyula atya aktív cserkészvezetőként elkötelezett tagja a felvidéki magyar cserkészmozgalomnak is.

Impresszum:

ECCLESIA - Az érsekújvári magyar katolikus közösség lapja

Megjelenik az egyházi év időszakaiban, évente 4-szer. Adományokból fenntartott kiadvány. Számlaszám: 150 47776/5200; IBAN: Sk 37 5200 0000 0000 15047776

Kiadó: Via Mariae, polgári társulás

Felelős: Török András

Elérhetőség: e-mail: torok.bandika@gmail.com;

mobil: +421 903 438 380

Munkatársak: Andruskó Gyula, Baka Szilvia, Bertha Zoltán, Bodzás Gergely, Csémi Szilárd, Durčo Zoltán, Fabó Éva, Hlavička Gertrúd, Istenes József, Istenes Marica, Kantár Balázs, Kiss Angelika, Kovalcsik Cirill OFM, Pekarik Katica, Pócs Gabriella, Sári Erika, Stifner Ivett, Sikula Katalin, Zajíček Tamás, Závodsky Dana.

Lelki ajánló – közösségi programok

- **Október 1.**, Tranzitus, megemlékezés Szent Ferenc boldog haláláról.
- **Október 1.**, Gyalogos zárándoklat a tallósi Szűzanyához (Méhes Richárd).
- **Október 7-9.**, Gyalogos zárándoklat Máriavölgybe (Méhes Richárd).
- **Október 8.**, Magyarok Nagyasszonya ünnepe, zárándoklat Máriavölgybe autóbusszal (Kovalcsik Cirill OFM).
- **Október 15.**, Kerékpártúra a Börzsönybe (Török András).
- **November 26.**, Adventi koszorúkészítés 13:00 órától a kolostor nagyszertőben.
- **December 2-ig**, Érsekújvári Thain János Múzeum: „Ferencsek Érsekújváriban” kiállítás.
- Rorate szentmisék a ferenceseknél, latin-magyar nyelven: **december 3., 10., 17., 24., szombat reggel, 5:45 órákor.**

Fényt hagyni magunk után!

Az élet örök búcsúzás.
Ó bár csak tudnánk távozáskor
fényt hagyni, mint a Messiás,
belészeretni az szívekbe,
apostolokba, mártírokba,
hogy átadják a századoknak,
a századok az ezredeknek!
Fényt hagyni, mint a Messiás!

Vagy legalább, mint az anyák,
kik egyre jobban megragyognak,
minél sötétebb lesz az éj,
és minél jobban porlanak
a bánat-barna hant alatt.
Fényt hagyni, mint a jó anyák.

Vagy legalább is, mint a Nyár,
amely almákba és diókba
szerette édes álmait,
és édességével világít
a hosszú, hosszú tél alatt.
Fényt hagyni, mint a drága Nyár.

Vagy legalább is, mint a Nap,
melyet elnyelt az alkonyat,
de a legbúsabb éjben is
világít még a gyöngyvirágban,
a liliomban, mécsvirágban.
Az életünk olyan tűnékeny.
Ó szent fényt hagyni volna jó!

(Mécs László)